

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת נשא		
פרשת וישלח		
מנוק מדבש	וילגא	יום
תקנה	קעא ע"ב	ראשון
תקסא	קעב ע"א	שני
תקסז	קעג ע"ב	שלישי
תקעג	קעג ע"א	רביעי
תקעה	קעג ע"ב	חמישי
תקפג	קעד ע"א	שישי
תקפט	קעד ע"ב	שבת

פרשת במדבר - שבועות תשפ"א | ערוך מס' 132 | יו"ל בעזרה שו"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

האדם הוא תכלית הבריאה לקשר העולמות ולהשיגם

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד וַגּוֹ', רַבִּי אֲבָא פִתַּח (בראשית א כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וַגּוֹ', הָאִי קָרָא אֲתָמֵר, תָּא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּבְרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם, עֶבֶד לִיה בְּדִיוקְנָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, וְהוּא פְּלִיל מִפְּלָא, וְהוּא נְהוּרִיָּה נְהִיר מְסִיפִי עֵלְמָא עַד סִיפִי עֵלְמָא, וְהוּוּ דְחֲלִין מְנִיָּה פְּלָא.

קודם החטא היה בכחו של אדה"ר להמשיך אור האצילות בכל העולמות

וְכָלִיל הָוָה מְפָל סְטָרוֹי (נ"א מְתָרִין סְטָרִין), וְאָף עַל גַּב דְּנוֹקְפָא אַחֲדִית בְּסְטָרוֹי, הָא הִיא נְמִי פְּלִילָא מְתָרִין סְטָרִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָלָא.

מתוך מדבש

אותם, עֶבֶד לִיה בְּדִיוקְנָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי עֵשָׂה אוֹתוֹ בְּצוּרָה שֶׁל הָעֵלְיוֹנִים, עַל יְדֵי שֶׁכָּל פְּרָצוּפֵי הָאֲצִילוֹת נִתְּנוּ לוֹ חֲלָקֵי הַנִּשְׁמָה מִחֻלְקָם, וּבְצוּרָה שֶׁל הַתַּחְתּוֹנִים, עַל יְדֵי שֶׁגַּם פְּרָצוּפֵי עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יִצְרִיָּה וְעֵשִׂיָּה נִתְּנוּ לוֹ חֲלָקֵי הַנִּשְׁמָה מִחֻלְקָם, וְהָוָה פְּלִיל מִפְּלָא וְהִיא כְּלוּל מִכָּל בְּחִינּוֹת הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, (שֶׁהֵם שְׁמֵי רִצּוֹא נִשְׁמוֹת שְׂרָשׁוֹת שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵן כְּלוּלִים זוֹ), וְהוּוּ נְהוּרִיָּה נְהִיר מְסִיפִי עֵלְמָא עַד סִיפִי עֵלְמָא וְהִיא אוֹרוֹ מְאִיר מִסּוּף הָעוֹלָם עַד סוּף הָעוֹלָם, כִּי הוּא הִיא צְנוּר הַמוֹשֵׁךְ הַשֹּׁפֵעַ לְכָל הָעוֹלָמוֹת מֵרָאשׁ וְעַד סוּף, לְפִי שֶׁהוּא הִיא כְּלוּל מִכּוֹלָם, וְהוּוּ דְחֲלִין מְנִיָּה פְּלָא וְהִיא יִרְאִים מִמֶּנּוּ כָּל הַנְּבִרָאִים, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ חַז"ל שֶׁאִפִּילוּ מְלָאכִי הַשְּׂרָת בְּקִשׁוֹ לִוְמֵר לְפָנָיו קְדוּשׁ, כִּי הִיא שְׁלֵם בְּצֵלֶם הָאֱלֹהִים עַל פְּנִי. (במדבר דף ק"ו ע"א, ובביאורינו כרך יב עמ' א)

האדם הוא תכלית הבריאה לקשר העולמות ולהשיגם

הנה להצין מאמר הנא, נקדים נקיטור מה שכתב האריז"ל (צלקוטי חורה פרשת כי תשא), הטעם שרק צנריאת האדם נאמר נעשה אדם בלשון רבים ולא נאמר כל הנצרים, כי ראה הקצ"ה שהאדם ישיג בכל העולמות ויקשר את כולם, לכן ראה הקצ"ה שכל העולמות יתנו מחלקם בלשון רבים, היינו עולם העשיה נתן זו נפש, והיגירה רוח, והבריאה נשמה, וכן נתנו לו פרצופי האצילות מחלקם, נפש ממלכות, רוח מו"א [מנחמת התפארת], נשמה מאימא, [מנציה] חיה מאצא [מנחמה], ולכן אמר נעשה בלשון רבים, שנתייעך בכל הפרצופים, שכולם יתנו מרלונם מחלקם בלשון רבים, וזהו אס יחטא האדם יפגום בכל העולמות, וכולם יבקשו עליו רחמים, ואם חכה האדם יגילו וישמחו זו כולם ע"כ.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי, כְּדִי לְפָרֵשׁ פְּסוּק זֶה רַבִּי אֲבָא פִתַּח הַקְּדִים לְפָרֵשׁ מֵה שֶׁכָּתוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֵלֶם אֱלֹהִים בְּרָא אוֹתוֹ, זָכַר וְנִקְבָּה בְּרָא אוֹתוֹ, הָאִי קָרָא אֲתָמֵר פְּסוּק זֶה כְּבֵר נְאֻמָּה פִירוּשׁוֹ, וְעַתָּה נִפְרְשׁוּ בְּאוֹפֵן זֶה, תָּא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּבְרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעְתָּא שֶׁבְרָא הַקְּב"ה אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, שֶׁהוּא יְהִי תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה לְקִשְׁר אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְלִהְיֵי

קודם החטא היה בכחו של אדם הראשון להמשיך אור האצילות בכל העולמות

וְכָלִיל הָוָה מְתָרִין סְטָרִין אָדָם הִיא כְּלוּל מִשְׁנֵי צַדִּדִּים, שֶׁהִיא כְּלוּל בּוֹ גַּם בְּחִינַת הַנִּקְבָּה, וְאָף עַל גַּב

וְהָיָה מִסְתַּפֵּל בְּחֻמְתָּא לְעֵילָא וְתַתָּא, פִּינּוּן דְסַרְח, אֲתַמְעֵטוּ פְרָצוּפִין, וְחֻמְתָּא אֲסַתְלַקְתָּ מִנְיָה,
וְלֹא הָיָה מִסְתַּפֵּל אֲלָא בְמַלְי דְגוֹפִיָּה.

ענין ספירת בני ישראל כדי לקשר העולמות ולהשראת האברים הרוחניים על ישראל

וְעַם כָּל דָּא לֹא אֲשַׁתְּלִים, עַד דְקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אֲוִרֵיתָא בְטוֹרָא דְסִינַי, וְאַתְקַם מִשְׁפָּנָא, כְּדִין
אַתְקִימוּ עֲלֵמִין וְאַשְׁתְּלִימוּ, וְאַתְבָּסְמוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

פִּינּוּן דְאֲוִרֵיתָא וּמִשְׁפָּנָא אֲתוּקְמוּ, בְּעָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַפְקַד חֵילוֹי דְאֲוִרֵיתָא, כְּמָה חֵילִין
אֵינוֹן דְאֲוִרֵיתָא, כְּמָה חֵילִין אֵינוֹן דְמִשְׁפָּנָא.

תָּא חֲזִי, כָּל מְלָה דְבְעֵי לְאַתְיִישְׁבָּא בְדוּכְתִיָּה, לֹא מְתִישְׁבָּא עַד דְאֲדַכְרַ בְּפוּמָא, וְאַתְמַנִּי עֲלָהּ.

מתוק מדבש

ענין ספירת בני ישראל כדי לקשר העולמות ולהשראת האברים הרוחניים על ישראל

וְעַם כָּל דָּא לֹא אֲשַׁתְּלִים וְעַם כָּל זֶה [התיקונים של
האבות והשבטים] עדיין לא נשלם העולם לגמרי,
עַד דְקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אֲוִרֵיתָא בְטוֹרָא דְסִינַי עַד שֶׁקָּבְלוּ
יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, וְאַתְקַם מִשְׁפָּנָא וְהוּקַם
הַמִּשְׁכָּן, שֶׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה הַקָּמַת מִשְׁכַּן הָעֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה
הַשְׁכִּינָה, כְּדִין אֲתַקִּימוּ עֲלֵמִין וְאַשְׁתְּלִימוּ אֶז נִתְקִימוּ
כָּל הָעוֹלָמוֹת וְנִשְׁלְמוּ, וְאַתְבָּסְמוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין וְנִתְבַּשְׂמוּ
וְנִמְתְּקוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים.

זֶה שֶׁאֵמַר פִּינּוּן דְאֲוִרֵיתָא וּמִשְׁפָּנָא אֲתוּקְמוּ כִּיּוֹן שְׁנִיתְנָה
הַתּוֹרָה וְהוּקַם הַמִּשְׁכָּן, בְּעָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַפְקַד
חֵילוֹי דְאֲוִרֵיתָא רַצָּה הַקַּב"ה לְמִנּוֹת וּלְסַפּוֹר אֶת צְבָאוֹת
הַתּוֹרָה, דֵּהֵינּוּ לְדַעַת כְּמָה חֵילִין אֵינוֹן דְאֲוִרֵיתָא כְּמָה
צְבָאוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם שֶׁל הַתּוֹרָה, דֵּהֵינּוּ הָרְאוּיִם לְקַבֵּל
הַתּוֹרָה, כְּמָה חֵילִין אֵינוֹן דְמִשְׁפָּנָא וְכֵן כְּמָה צְבָאוֹת
הֵם שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, דֵּהֵינּוּ הָרְאוּיִם לְהַשְׁרֹת אֶת הַשְׁכִּינָה בַּמִּשְׁכָּן.

וְאֵמַר עוֹד תָּא חֲזִי, כָּל מְלָה דְבְעֵי לְאַתְיִישְׁבָּא בְדוּכְתִיָּה
בֵּא וְרָאָה, כָּל דְבַר שְׁצִירָךְ לְהַתִּישְׁבַּ בְּמִקוּמוֹ וְלְהַתְקַשֵּׁר
בְּשׁוֹרְשׁוֹ שֶׁלְמַעַלָּה, כְּדִי שִׁישְׁרָה הָרוּחִנִּי עַל הַגִּשְׁמִי, לֹא
מְתִישְׁבָּא עַד דְאֲדַכְרַ בְּפוּמָא וְאַתְמַנִּי עֲלָהּ לֹא מְתִישְׁבַ
וְלֹא מְתַקְשֵׁר עַד שֶׁמְזַכְּרִים אוֹתוֹ בְּפֶה וּמוֹנִים אוֹתוֹ, וְרַצּוֹנוֹ
לִזְכֹּר לְכֵן הָיוּ צְרִיכִים לְמִנּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּדִי לְקַשֵּׁר

דְנוֹקְבָא אַחֲדִית בְּסִטְרוֹי וְאִף עַל פִּי שֶׁהִנְקָבָה הִיתָה
נִאֲחֲזָת בְּצַדּוֹ שֶׁל אָדָם, מִזֶּה נִרְאָה שֶׁלֹּא הֵינּוּ צְרִיכִים
אֶל זֶה הַכְּלֻלּוֹת, אֲמֵנָם הָא הָיָא נְמִי פְלִילָא מְתַרִין
סִטְרִין הָרִי גַם הָיָא בְעַצְמָה הִיתָה כְּלוּלָה מִשְׁנֵי צַדִּים,
כִּי הִיתָה כְּלוּלָה גַם בְּחִינַת הַזְכָּר, לְמַהּוֹי שְׁלִים בְּכֻלָּא
כְּדִי לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, דֵּהֵינּוּ כַּח הַזְכָּר בְּנִקְבָה
וְכַח הַנְּקֵבָה בְּזָכָר, כִּי הָאָדָם הוּא מְבַחֲינַת שֵׁם מ"ה,
וְכֻלּוֹל בּוֹ שֵׁם הַב"ן דמ"ה, וְחוּהָ הָיָא מְבַחֲינַת שֵׁם ב"ן
וְכֻלּוֹל בּוֹ שֵׁם הַמ"ה דב"ן, נִמְצָא שֶׁאָדָם וְחוּהָ שְׁנֵיהֶם
הָיוּ כְּלוּלִים מִכָּל הַצַּדִּים.

וְהָיָה מִסְתַּפֵּל בְּחֻמְתָּא לְעֵילָא וְתַתָּא וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן
הָיָה מִסְתַּכֵּל בְּחֻמְתָּא הָעֲלִיּוֹנִים בְּעִנְיַי הָרוּחִנִּים,
וּבְחֻמְתָּא הַתַּחְתּוֹנִים בְּעִנְיַי הַטְּבַע, לְדַעַת הַתְּלוּת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ,
וְכִיּוֹן שֶׁרָאשׁוֹ הָיָה בְּאֲצִילוֹת, הָיָה בּוֹ כַּח לְהַמְשִׁיךְ אוֹר
הָאֲצִילוֹת עַד סוֹף כָּל הָעוֹלָמוֹת. פִּינּוּן דְסַרְח כִּיּוֹן שֶׁחֲטָא,
אֲתַמְעֵטוּ פְרָצוּפִין נִתְמַעֵטוּ הַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיּוֹנִים, עַד שֶׁזוּרִין
[בְּחִינּוֹת הַתְּפָאֶרֶת וּמְלֻכּוֹת] יִרְדּוּ לְמַטָּה וְנִתְמַעֵטָה קוּמַתָּם
מֵאֵד מִמָּה שֶׁהָיוּ בְּתַחֲלִילָה בְּהִיּוֹתָם לְמַעַלָּה, וְכֵן הוֹרִיד בְּחֻמְתָּא
אֶת עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָה לְעוֹלָמוֹת הַפִּירוּד שֶׁשֵּׁם
אֵין בְּחִינַת אֲצִילוֹת, וְלִכֵּן וְחֻמְתָּא אֲסַתְלַקְתָּ מִנְיָה חֻמְתָּא
הָאֲצִילוֹת נִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ, וְלֹא הָיָה מִסְתַּפֵּל אֲלָא בְמַלְי
דְגוֹפִיָּה וְלֹא הָיָה מִסְתַּכֵּל יוֹתֵר אֲלָא בְּדַבְרִים הַנוֹגְעִים
לְצַרְכֵי גוֹפוֹ.

(במדבר דף ק"ז ע"א, ובביאורינו כרך יב עמ' ב-א)

אוֹף הָכָא, בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקֵד חַיִּילִין דְּאוּרִייתָא, וְחַיִּילִין דְּמִשְׁפָּנָא, וְכֻלְהוּ הוּוּ בְּחַד, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁי דָּא מִן דָּא, פְּלֵא פְּגוּוּנָא דְלַעֲיֵלָא, דְּהָא אוּרִייתָא וּמִשְׁפָּנָא לֹא מִתְפָּרְשִׁי דָּא מִן דָּא, וְאֲזֵלִין פְּחָדָא.

וּבְגִין כְּף חַיִּילֵיהוּן עָאלין בְּחוּשְׁפָנָא, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא גְבִייהוּ, בְּרֵי אֵינוּן אַחְרָנִין דְּלִית לוֹן חוּשְׁפָנָא. וּבְגִין כְּף פְּתִיב, וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד, אִי בְּאַהֲל מוֹעֵד, אֲמַאי בְּמִדְבַר סִינַי, אֲלֵא חַד לְאוּרִייתָא, וְחַד לְמִשְׁפָּנָא, וְהָאֵי וְהָאֵי.

לחג השבועות

הנשמות נדונות על רפיון בלימוד התורה

בְּאַרְבַּעַה פְּרָקִים בְּשָׁנָה הָעוֹלָם נִדוֹן, בְּפִסְחָא עַל הַתְּבוּאָה, בְּעֶצְרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, [וכו.].

מתוק מדבש

ולהשפיעם כל טוב, כלומר המנין היה מוכרח כדי שכל נשמות ישראל שנמנו יקבלו חיותם משורשם שבתפארת, ומה שכתוב היש מספר לגדודיו, שמשמע שאין מספר למחנות ישראל, היינו שכל נשמה יונקת משורשה ומשפעת לנשמות אחרות שהם מתפשטות בלי מספר וגבול, וזה שאמר בְּרֵי אֵינוּן אַחְרָנִין מלבד האחרים שהם הנשים, והטף שלמטה מעשרים שנה, והזקנים, דְּלִית לוֹן חוּשְׁפָנָא שאין להם חשבון, כי הם לא נמנו כלל ולא נודע מספרם.

וּבְגִין כְּף פְּתִיב ולכן כתוב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד ושואל אִי בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲמַאי בְּמִדְבַר סִינַי אם כתוב באהל מועד למה צריך לומר עוד במדבר סיני, כי הלא המנין הזה היה כדי להשרות את השכינה במשכן, אם כן למה מזכיר מדבר סיני שהוא מקום קבלת התורה, ומשיב אֲלֵא חַד לְאוּרִייתָא וְחַד לְמִשְׁפָּנָא אלא רוצה כאן לרמז שני מנינים, מנין אחד לקבלת התורה, היינו במדבר סיני ששם קבלו ישראל את התורה, ומנין אחד למשכן, היינו באהל מועד ששם שרתה השכינה, כלומר בשביל השראת תפארת ומלכות בישראל כנזכר לעיל, (ה"ג המק"מ) בְּהָאֵי וּבְהָאֵי כי בזה ובזה יש אחיזה לישראל.

(במדבר דף ק"ז ע"א-ע"ב, ובבבאורינו כרך יב עמ' ד-ו)

הנשמות נדונות על רפיון בלימוד התורה

בְּאַרְבַּעַה פְּרָקִים בְּשָׁנָה הָעוֹלָם נִדוֹן, בְּפִסְחָא עַל הַתְּבוּאָה, בְּעֶצְרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, [וכו.].

העולמות, ולהשרות פרקי מרכבה העליונה הרוחנית באבר המרכבה התחתונה שהם ישראל, והמנין מורה שהם זה כנגד זה.

ומפרש ואמר כי אוֹף הָכָא בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקֵד חַיִּילִין דְּאוּרִייתָא אף כאן במדבר רצה הקב"ה למנות את צבאות התורה, וְחַיִּילִין דְּמִשְׁפָּנָא וצבאות המשכן, כדי לקשר את ישראל בשורשם שבתפארת ומלכות, כי מנין צבאות התורה הוא להשרות את התפארת שהוא סוד התורה שבכתב בתוך בני ישראל, ומנין השני הוא כדי להשרות את השכינה במשכן, וְכֻלְהוּ הוּוּ בְּחַד ואז פקודי המשכן ופקודי התורה היו כאחד, לסיבת התחברות התפארת עם המלכות, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁי דָּא מִן דָּא ואינם נפרדים זה מזה, מפני שהמלכות היא בית לתפארת, פְּלֵא פְּגוּוּנָא דְלַעֲיֵלָא כי הכל הוא כעין של מעלה, כלומר ישראל והמשכן למטה היו כעין התפארת והמלכות למעלה, דְּהָא אוּרִייתָא וּמִשְׁפָּנָא לֹא מִתְפָּרְשִׁי דָּא מִן דָּא כי התורה דהיינו לוחות הברית שבתוך הארון שהוא עיקר המשכן, דהיינו תפארת בתוך המלכות אינם נפרדים זה מזה, וְאֲזֵלִין פְּחָדָא והולכים ביחד, כי אם התפארת פועל רחמים, גם המלכות כמוהו, כי כל ההנהגה היא נשפעת מתפארת למלכות.

ומסיק דבריו ואמר וּבְגִין כְּף חַיִּילֵיהוּן עָאלין בְּחוּשְׁפָנָא ולכן ישראל שהם צבאות תפארת ומלכות, נכנסים בחשבון מן עשרים שנה ומעלה, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא גְבִייהוּ כדי שיהיו נודעים אצל תפארת ומלכות כדי לשרות עליהם

בַּעֲצַרְתָּ עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, פִּירוֹת הָאֵילָן, פִּירוֹת הָאֵילָנוֹת מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאֵן פִּירוֹת הָאֵילָן, אֲלֵא דָא הוּא אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיף לְעֵילָא, פִּירוֹת הָאֵילָן, כְּמָה דְכְּתִיב (הוֹשֵׁעַ יד ט) אֲנִי כְּבָרוֹשׁ וְעֵנָן מִמְּנֵי פְרִיָךְ נִמְצָא.

ע"י קבלת התורה נתבטל היצר הרע

הַשְׁתָּא אֵית לֶן לְאַסְתַּפְּלָא, בְּפִסְחָא נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִנְהָמָא דְאַתְקָרִי חֲמִץ, פְּתִיב (שְׁמוֹת יג ז) וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חֲמִץ, וְכְתִיב (שִׁם יב ט) כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֲמֻצָּת, מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין יִקְרָא דִּיהוּא נִהָמָא דְאַתְקָרִי מִצָּה, הַשְׁתָּא דְזָכוּ יִשְׂרָאֵל לְנִהָמָא עַלְאָה יִתִּיר, לֹא יֵאוֹת הָוָה לְאַתְבְּטָלָא חֲמִץ וְלֹא יִתְחַזֵּי כָּלֵל, וְאַמְאֵי קֶרְפְּנָא דָא חֲמִץ הָוָה, דְכְּתִיב סֵלֶת תְּהֵינְנָה חֲמִץ תְּאַפִּינָה, וְתוּ דִּיהַשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָא אֲתַבְּטַל יִצְרַר הָרַע, וְאוֹרִייתָא דְאַתְקָרִי חִירוּ אֲשַׁתְּפַחַת, [ויכו].

אָמַר קִדְשָׁא בְּרִיָךְ הוּא, מִפְּאֵן וְלִהְלָאָה אֲתַחַזֵּי לוֹן חֲמִץ, וְיִכְלֹן לֵיהּ, דִּהָא לֹא יִכִּיל לְנִזְקָא לוֹן, וְכָל שְׁפָן דְּבְיוֹמָא דְשָׁבוּעוֹת אֲזַדְמֵן נִהָמָא עַלְאָה, דִּהָוּוּ אֲסוּוֹתָא בְּכָלֵא.

מתוק מדבש

מִצָּה בִּשְׁבִיל הַכְּבוֹד שֶׁל זֶה הַלֶּחֶם הַנִּקְרָא מִצָּה, שֶׁהוּא סוּד הַמַּלְכוּת, כִּי אֵין כְּבוֹדָה שֶׁל הַמַּלְכוּת שִׁיתְרָאוּ וִיתְפַּשְׁטוּ הַקְּלִיפּוֹת כִּשְׁהִיא שׁוֹלֵטת דִּהֵינּוּ בִּפְסַח, וְאִם כֵּן קִשָּׁה הַשְׁתָּא דְזָכוּ יִשְׂרָאֵל לְנִהָמָא עַלְאָה יִתִּיר עֵתָה בִּשְׁבוּעוֹת שֶׁזָּכוּ יִשְׂרָאֵל לֶחֶם עַלְיוֹן יוֹתֵר שֶׁהוּא הַתּוֹרָה שֶׁהִיא סוּד לֶחֶם מִז"א [מִבְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת], אִם כֵּן לֹא יֵאוֹת הָוָה לְאַתְבְּטָלָא חֲמִץ וְלֹא יִתְחַזֵּי כָּלֵל וְכִי לֹא הִיא רְאוּיָא שִׁיתְבְּטַל הַחֲמִץ לְגַמְרֵי וְלֹא יִרְאֶה כָּלֵל, וְאַמְאֵי קֶרְפְּנָא דָא חֲמִץ הָוָה וְלִמָּה הַקְּרִבָּן שֶׁל הַשְׁתֵּי לֶחֶם הִיא חֲמִץ דְכְּתִיב סֵלֶת תְּהֵינְנָה חֲמִץ תְּאַפִּינָה הִרִי שְׁמֻצוֹת הַתּוֹרָה שִׁיְהִיו חֲמִץ, וְתוּ וְעוֹד טַעַם שֶׁהִיא רְאוּיָא שִׁיתְבְּטַל הַחֲמִץ בְּחַג הַשְׁבוּעוֹת דִּיהַשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָא אֲתַבְּטַל יִצְרַר הָרַע כִּי עֵתָה בְּיוֹם הַזֶּה ע"י קְבֻלַּת הַתּוֹרָה נִתְבְּטַל הַיִּצְרַר הָרַע שֶׁהוּא סוּד הַחֲמִץ, כִּי וְאוֹרִייתָא דְאַתְקָרִי חִירוּ אֲשַׁתְּפַחַת הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת חִירוּת נִמְצָאת בְּיוֹם הַזֶּה, אִם כֵּן שֶׁהִיצַר הָרַע מִתְבְּטַל בִּשְׁבוּעוֹת לִמָּה מְעוֹרְרִים אוֹתוֹ ע"י שֶׁהִבְיָאוּ שְׁתֵּי לֶחֶם חֲמִץ, [ויכו].

אָמַר קִדְשָׁא בְּרִיָךְ הוּא, מִפְּאֵן וְלִהְלָאָה אֲתַחַזֵּי לוֹן חֲמִץ וְיִכְלֹן לֵיהּ דִּהָא לֹא יִכִּיל לְנִזְקָא לוֹן אִמַר הַקְּב"ה מִכָּאֵן וְאֵילָן [לְאַחַר אֲכִילַת הַמִּצָּה] רְאוּיָא לֵהֶם הַחֲמִץ וְיִאֲכְלוּ אוֹתוֹ כִּי כִּבֵּר לֹא יִכּוֹל לְהִזִּיק לֵהֶם, לְפִי שֶׁבִּפְסַח שֶׁהִיוּ עַדִּיין חוֹלִים בְּתַחֲלוּמֵי מִצְרַיִם אִם יִאֲכְלוּ חֲמִץ יִעוֹרְרוּ אֶת כַּח הַקְּלִיפּוֹת, לְכֵן הִיוּ צְרִיכִים לְהַבְדִּיל מִמֶּנּוּ, אֲבָל אַחַר שֶׁנִּתְרַפְּאוּ יִשְׂרָאֵל ע"י אֲכִילַת הַמִּצָּה שׁוֹב לֹא יִזִּיק לֵהֶם הַחֲמִץ וְאֵין טַעַם לְאַסוּר אֲכִילָתוֹ, אִם כֵּן וְכָל

בַּעֲצַרְתָּ עַל פִּירוֹת הָאֵילָן בִּשְׁבוּעוֹת נְדוּנִים עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, וְשׁוֹאֵל לִמָּה כְּתוּב פִּירוֹת הָאֵילָן בִּלְשׁוֹן יַחֲדִיד פִּירוֹת הָאֵילָנוֹת מִבְּעֵי לֵיהּ אֵילָנוֹת בִּלְשׁוֹן רַבִּים הִיא צְרִיךְ לֹמַר כִּי יֵשׁ הִרְבָּה מִיְּנֵי אֵילָנוֹת, מֵאֵן פִּירוֹת הָאֵילָן עַל מִי אִמַר פִּירוֹת הָאֵילָן, וּמִתְרַץ אֲלֵא דָא הוּא אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיף לְעֵילָא אֵלֵא זֶהוּ ז"א סוּד בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת שֶׁהוּא אֵילָן גְּדוֹל מִצַּד הַחֲסָד וְחֹזֵק מִצַּד הַגְּבוּרָה, וּמִשְׁכַּח פִּירוֹת הָאֵילָן הוּא כְּמָה דְכְּתִיב אֲנִי כְּבָרוֹשׁ וְעֵנָן אֲנִי כְּאֵילָן הַנִּקְרָא בְּרוֹשׁ שֶׁהוּא רַעֲנָן וְרֵטוּב תְּמִיד, מִמְּנֵי פְרִיָךְ נִמְצָא פ"י ז"א [הַתְּפָאֶרֶת] אֹמֵר לְמַלְכוּת, מִמְּנֵי נִמְשַׁכּוֹת אֵילֶךְ כָּל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הַנִּקְרָאוֹת פִּירוֹת הָאֵילָן, וְהַנִּשְׁמוֹת נְדוּנוֹת בַּעֲצַרְתָּ ע"י ז"א [הַתְּפָאֶרֶת] הַמִּתְגַּלָּה בְּסוּד נִתְיַנַּת הַתּוֹרָה, עַל שֶׁרְפוּ עֲצָמָם בְּלִימוּד הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְנָה בַּעֲצַרְתָּ.

(ויחי דף רכו ע"ב, ובבבאורינו כרך ד עמ' תקו-תקח)

ע"י קבלת התורה נתבטל היצר הרע

הַשְׁתָּא אֵית לֶן לְאַסְתַּפְּלָא עֵתָה יֵשׁ לָנוּ לְהַתְּבוּנוֹן וְלְהַבִּין, הֵלֵא בְּפִסְחָא נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִנְהָמָא דְאַתְקָרִי חֲמִץ בִּפְסַח יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַלֶּחֶם הַנִּקְרָא חֲמִץ, דִּהֵינּוּ מִתְחַת יַד הַקְּלִיפּוֹת, פְּתִיב וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חֲמִץ שֶׁהוּא סוּד הַזְּכוֹר דְקְלִיפָה שֶׁהוּא הַס"מ, וְכְּתִיב כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֲמֻצָּת שֶׁהִיא סוּד הַנִּקְבָּה דְקְלִיפָה שֶׁהִיא הַלִּילִי"ת, וְהֵם שׁוֹרֵשׁ כָּל הַקְּלִיפּוֹת, מֵאֵי טַעְמָא וּמָה הַטַּעַם שֶׁל אִיסוּר חֲמִץ בִּפְסַח, הֵינּוּ בְּגִין יִקְרָא דִּיהוּא נִהָמָא דְאַתְקָרִי

ועל דא מקרבין חמץ לאתוקדא על מדבחה, ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא, וחמץ אתוקדא בנורא דמדבחה, ולא יכיל לשלטאה ולנזקא לון לישראל, ובגיני כף ישראל קדישין אתדבוקו ביה בקדשא בריף הוא באסוּתא דאורייתא ביומא דא, ואלמלי הוּו נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין, לא הוּו עיילין בדינא לעלמין.

ישראל מתקדשים בשבועות עם בחינות קוב"ה ושכינתיה

פתיב (במדבר כח כו) בשבועותיכם, אינון דלכון, ולא כתיב בשבועות, בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון.

מתוק מדבש

ישראל להחטיאם ולהזיקם, ובגיני כף ישראל קדישין אתדבוקו ביה בקדשא בריף הוא ולפיכך ישראל הקדושים נתדבוקו בהקב"ה באסוּתא דאורייתא ביומא דא על ידי רפואת התורה שניתנה ביום הזה, ואלמלי הוּו נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין ואם ישראל היו שומרים את אלו השני בחינות לחם, שהם התפארת והמלכות בחי תורה ומצות, לא הוּו עיילין בדינא לעלמין לא היו נכנסים לדין לעולם, כי לא היה מקום לבעל דין לקטרג על ישראל.

(תצוה דף קפג ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ח עמ' נא-נג)

שפן דביומא דשבועות אנדמן נהמא עלאה דאיהו אסוּתא בכלא וכל שכן ביום חג השבועות שנמצא לחם העליון של ז"א [התפארת] שהוא התורה, שהוא רפואה אחרת להשיג על ידו סודות התורה ולהשכיל בה, אם כן ודאי שאין לאסור את תנופת לחם חמץ.

הנה סוד מנות הנאת שמי לחם בשבועות הוא, כדי לנטל את כח המגזרות של ז' צמי' הקליפות שהם הזכר והנקבה של היצר הרע, ולשרוף מהם את קושי הטומאה ולהפכם לטוב ולקרנא אל הקדושה, ועי"ז בשבועות היו מחדשים את התפארת סוד לחם המורה, עם המלכות שהיא סוד לחם המנוה. (עי' שעה"כ דף פט ע"ב ובהג"ו צ' אות ז')

ישראל מתקדשים בשבועות עם בחינות קוב"ה ושכינתיה

פתיב בשבועותיכם כתוב בפ' פנחס בשבועותיכם, שמשמעותו כי אינון דלכון הם השבועות שלכם, ולא כתיב בשבועות סתם, וטעם הדבר בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון לפי שכמו שנתקדשו היו ספירות דמלכות [של השכינה] כמו כן מתקדשים ישראל למטה יחד עם זו"ן [בחינות קדשא בריך הוא ושכינתיה].

(תצוה דף קפג ע"א, ובביאורינו כרך ח עמ' מז)

וזה שאמר ועל דא מקרבין חמץ ועל כן בחג השבועות היו מקריבים את החמץ דהיינו את היצר הרע, לאתוקדא על מדבחה לשרוף את קושי ונחשו הרע על המזבח העליון השרוף ומכלה את כל הקליפות, ולכן ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא היו מקריבים בשבועות שתי לחם אחרים יחד חוץ מהקרבנות, ועי"ז וחמץ אתוקדא בנורא דמדבחה והחמץ שהוא היצר הרע נשרף באש המזבח העליון, ובכח זה ולא יכיל לשלטאה ולנזקא לון לישראל אינו יכול לשלוט על

שבח דא שירתא

ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכמ"ש הרשב"י בזהר הקדמת בראשית וז"ל דיפוק ההוא שתא בשלם כו' ע"ש ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה. ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות.

(שער הכוונות ענין חג השבועות)

פרשת במדבר תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט בים
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל
[cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

